

Nieuwsbrief STAB OGR Updates - Nummer 10, 2019

Nummer 10, 2019

Redactie: mr. G.A. Keus, mr. J.K. van de Poel, mr. ir. O.W.J.M. Scholte, mr. R. Veenhof en bc. K-RMT P.A.H.M. Willems.

INHOUDSOPGAVE

Rechtbank

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2019:1560](#) 10-04-2019

Oude IJsselstreek/planschade

Raad van State

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2019:1429](#) 01-05-2019

Amsterdam/nadeelcompensatie

[Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, ECLI:NL:RVS:2019:1228](#)

17-04-2019

Tynaarlo/nadeelcompensatie

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2019:1131](#) 10-04-2019

Leiden/nadeelcompensatie

RECHTSPRAAK

Amsterdam/nadeelcompensatie

Verleggen van leidingen. Aard van de vervangende maatregelen. Grondslag vergoeding. Redelijkheid.

Casus

De minister heeft Nuon verzocht vier warmteleidingen die in de Kromwijkdreef in Amsterdam liggen tijdelijk te verleggen in verband met de realisatie van een tunnel. Deze warmteleidingen verbinden warmtecentrales van Nuon met huishoudens in de Bijlmermeer. Tijdens het verleggen van de leidingen zijn de leidingen voor een periode van vier weken afgesloten geweest van de warmtecentrales van Nuon. Om de huishoudens in de Bijlmermeer van warmte te kunnen blijven voorzien heeft Nuon gedurende die periode tijdelijke warmteketels geplaatst. De kosten voor de inzet van deze warmteketels bedroegen € 288.517,91.

Rechtsvraag

Zijn de kosten voor de inzet van warmteketels kosten voor tijdelijke voorzieningen van operationele aard, die niet voor vergoeding in aanmerking komen, of kosten voor tijdelijke voorzieningen van fysieke aard, die wel voor vergoeding in aanmerking komen?

Uitspraak

De vergunninghouder die leidingen in de nabijheid van een rijkswaterstaatswerk heeft, loopt het risico dat deze leidingen moeten worden verwijderd of aangepast vanwege de werkzaamheden aan waterstaatswerken. Op grond van de NKL 1999 komen daarom alleen de kosten die zeer nauw samenhangen met een gedwongen verlegging voor vergoeding in aanmerking. Tegen deze achtergrond acht de Afdeling het begrijpelijk dat de kosten die verband houden met de bedrijfsvoering van de vergunninghouder en zich buiten de invloedsfeer van de minister bevinden niet voor vergoeding in aanmerking komen. De Afdeling volgt de minister in zijn standpunt dat de wijze waarop een leidingnet wordt ingericht de keuze is van de vergunninghouder en daarmee tot het normale bedrijfsrisico kan worden gerekend. Nuon heeft ook op de zitting bij de Afdeling niet aannemelijk gemaakt dat

het voor haar niet mogelijk was een uitgebreider warmtenetwerk aan te leggen, waardoor de verlegging van de vier warmteleidingen minder invloed op haar dienstverlening aan de huishoudens in de Bijlmermeer zou hebben gehad. De Afdeling gaat er daarom van uit dat de inzet van warmteketels vooral verband houdt met de wijze waarop Nuon het warmtenetwerk heeft ingericht. De kosten die de inzet van warmteketels met zich hebben gebracht vallen niet onder de kosten van ontwerp en begeleiding of uitvoeringskosten als bedoeld in artikel 4 van de NKL 1999 en komen daarom in beginsel niet voor vergoeding in aanmerking.

(...)

Uit het vorenstaande volgt dat het hoger beroep van de minister gegrond is. De Afdeling ziet aanleiding het geschil te beslechten en wel met toepassing van de in artikel 6 van de NKL 1999 neergelegde hardheidsclausule, waar Nuon zich ook op heeft beroepen. Uit de in het geding gebrachte stukken en de ter zitting door partijen gegeven toelichting blijkt dat Nuon, de minister en IXAS, de aannemer, op een constructieve wijze in gesprek zijn geweest om tot een gezamenlijk gedragen oplossing te komen. In dit kader is onderzocht of de warmteleidingen één dan wel twee keer tijdelijk verlegd zouden kunnen worden en of er een hulpbrug geplaatst zou kunnen worden. Bij deze varianten zou de warmtelevering vanuit de centrale gecontinueerd kunnen worden en zou Nuon geen extra kosten voor warmteketels hebben hoeven maken. Vanwege de kans op calamiteiten is niet voor deze oplossingsrichtingen gekozen. Uiteindelijk is ervoor gekozen warmteketels in te zetten. Nuon heeft hiermee ingestemd in het belang van de voortgang van de aanleg van de tunnel. Nu er onder tijdsdruk voor een oplossing is gekozen en Nuon zich steeds constructief heeft opgesteld acht de Afdeling het onredelijk de kosten die de inzet van warmteketels voor Nuon met zich heeft gebracht geheel voor rekening van Nuon te laten. Hiertoe is voor de Afdeling vooral van belang dat Nuon, de minister en IXAS steeds in gesprek zijn geweest en de kosten van de inzet van warmteketels voor Nuon aanzienlijk zijn. De Afdeling acht het gelet op de omstandigheden redelijk dat de minister 50% van de door Nuon gemaakte kosten in verband met de inzet van warmteketels vergoedt.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 01-05-2019

ECLI: ECLI:NL:RVS:2019:1429

Zaaknummer: 201804830/1/A2

RECHTSPRAAK

Tynaarlo/nadeelcompensatie

Nadeelcompensatie. Hoogte omzetsdrempel. Na-ijlschade. Verhoogde motiveringsplicht.

Casus

Appellant is sinds 2002 eigenaar van een eenmanszaak, gespecialiseerd in de verkoop van groente en fruit, gevestigd aan de [locatie] te Paterswolde.

Appellant heeft verzocht om nadeelcompensatie omdat zijn omzet is gedaald als gevolg van de aanleg van een rotonde op de kruising van de Hoofdweg en de J.G. Legroweg en de reconstructie van de Hoofdweg. De werkzaamheden zijn uitgevoerd in vier fasen van begin april 2014 tot begin december 2014. In deze periode is de winkel van appellant verminderd bereikbaar geweest.

Appellant betoogt dat het college geen drempel van 10% mocht hanteren voor de beoordeling van het normaal ondernemersrisico. Hij wijst in dit verband op de uitspraak van de Afdeling van 15 juni 2016, ECLI:NL:RVS:2016:1650. In die zaak is een omzetsdrempel van 8% van de gemiddelde jaarlijkse omzet gehanteerd. Volgens hem is het in strijd met het gelijkheidsbeginsel dat de hoogte van de vergoeding voor tijdelijke infrastructurele maatregelen afhankelijk is van de vraag in welke gemeente de ondernemer woont.

Rechtsvraag

Wat is de omvang van het normaal maatschappelijk risico?

Uitspraak

Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (onder meer in de uitspraak van 5 december 2012, ECLI:NL:RVS:2012:BY5105), is vaststelling van de omvang van het normaal maatschappelijk risico of normaal ondernemersrisico in de eerste plaats aan het bestuursorgaan. Deze komt daarbij beoordelingsruimte toe. Het bestuursorgaan zal zijn vaststelling naar behoren moeten onderbouwen. De bestuursrechter toetst de besluitvorming op rechtmatigheid en daarmee dus

ook aan het égalité-beginsel. Naarmate een bestuursorgaan een hoger percentage als normaal ondernemersrisico als ondergrens hanteert dan wel op een tegemoetkoming in mindering brengt, geldt dat er zwaardere eisen aan de motivering worden gesteld. In de uitspraak van 15 juni 2016 heeft de Afdeling verder overwogen dat voor de omzetsdrempel van 8% bij schade als gevolg van reguliere infrastructurele werkzaamheden geen verhoogde motiveringsplicht geldt.

In dit geval heeft het college de hoogte van de drempel vastgesteld op 10% over de gemiddelde jaarlijkse omzet in de referentieperiode. De drempel van 10% is niet neergelegd in de Nadeelcompensatieverordening van de gemeente Tynaarlo. Voor zover appellant wijst op de uitspraak van de Afdeling van 15 juni 2016, waarin een drempel van 8% is gehanteerd, is in deze zaak van belang dat de daling van de omzet in 2014 van 6,89% ten opzichte van de gemiddelde jaarlijkse omzet in de referentieperiode ook onder deze drempel blijft en er reeds daarom geen grond is voor het oordeel dat de schade zodanig groot is dat deze niet tot het normaal ondernemersrisico risico behoort. Vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 15 juni 2016, ECLI:NL:RVS:2016:1652.

Instantie: Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Datum uitspraak: 17-04-2019

ECLI: ECLI:NL:RVS:2019:1228

Zaaknummer: 201801443/1/A2

RECHTSPRAAK

Oude IJsselstreek/planschade

Windmolens. Toename geluidsniveau. Waardedaling. Beleidsregel.

Casus

Eisers hebben verzocht om een tegemoetkoming in planschade omdat zij planschade stellen te lijden als gevolg van een bestemmingsplan dat windturbines toestaat in de buurt van hun woning. Verweerder heeft het verzoek afgewezen. De windturbines veroorzaken een geluidstoename bij de woning van eisers, maar die geluidstoename is niet zodanig hoog dat zij voor een tegemoetkoming in planschade in aanmerking komen. Eisers betogen dat Thorbecke de waardedaling van hun woning als gevolg van de geluidsoverlast te laag heeft vastgesteld. Daartoe voeren eisers aan dat verweerder een beleidsregel heeft waaruit volgt dat bij windturbines op een afstand tussen de 500 en 1000 meter van een (beoogde) windturbine, zoals bij eisers, van een waardedaling van 10% wordt uitgegaan.

Rechtsvraag

Is de waardedaling als gevolg van de planologische wijziging juist vastgesteld?

Uitspraak

Ten aanzien van het betoog van eisers dat verweerder de waardedaling te laag heeft vastgesteld omdat het vastgestelde schadepercentage afwijkt van verweerders beleidsregel met betrekking tot de WOZ-waardeverlaging bij aanwezigheid van een windturbine, overweegt de rechtbank dat verweerder deze beleidsregel niet meer mag toepassen omdat deze te grofmazig is. Zoals ook volgt uit een uitspraak van het Gerechtshof Amsterdam van 12 mei 2011, ECLI:NL:GHAMS:2011:BQ4864, is op deze wijze waarden te grofmazig en wordt niet tot een juiste waardering gekomen. Deze beleidsregel maakt daarom niet dat verweerder aan het rapport van Thorbecke moest twijfelen.

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 10-04-2019

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2019:1560

Zaaknummer: AWB - 18 _ 5902

Wetsartikelen: 6.1 Wro

RECHTSPRAAK

Leiden/nadeelcompensatie

Nadeelcompensatie. Wijze van berekening winstderving.

Casus

Rederij Rembrandt heeft verzocht om vergoeding van schade, die zij stelt te hebben geleden als gevolg van de besluiten van de burgemeester van 5 juni 2013, waarbij de burgemeester aan Centrum Management Leiden evenementenvergunningen heeft verleend voor het neerleggen en exploiteren van een ijsbaan op pontons op het water van de Nieuwe Rijn tussen de Visbrug en de Koornbrug en voor het organiseren van een kerstmarkt op pontons op het water van de Nieuwe Rijn tussen de Koornbrug en de Sint Sebastiaansbrug in Leiden. Als gevolg van de evenementenvergunningen was de Nieuwe Rijn in de periode van 2 december 2013 tot en met 7 januari 2014 gestremd. Rederij Rembrandt stelt als gevolg van deze besluiten schade te hebben geleden doordat zij in deze periode geen rondvaarten in de binnenstad van Leiden kon verzorgen.

Rechtsvraag

Op welke wijze moet de omvang van de winstderving worden bepaald?

Uitspraak

Voor de bepaling van de omvang van de door Rederij Rembrandt geleden winstderving moet een vergelijking worden gemaakt tussen de situatie waarin de rederij in werkelijkheid verkeert en de hypothetische situatie waarin zij zou hebben verkeerd wanneer de besluiten van 5 juni 2013 worden weggedacht. In deze hypothetische situatie zou de Nieuwe Rijn in de periode van 2 december 2013 tot en met 2 januari 2014 niet gestremd zijn geweest. Rederij Rembrandt heeft terecht aangevoerd dat de burgemeester de winst die de rederij in dat geval over die periode had kunnen behalen onjuist heeft berekend op een bedrag van € 804. De burgemeester heeft voor de berekening van de winstderving ten onrechte bij de gemiddelde winst van Rederij Rembrandt over de jaren 2010, 2011 en 2012 de omzet die de rederij in de kerstperiode had kunnen behalen door de alternatieve route te varen opgeteld en het bedrag dat Rederij Rembrandt aan een schipper heeft moeten doorbetalen daarvan afgetrokken. Om

de winstderving te berekenen had de burgemeester, zoals Rederij Rembrandt terecht heeft aangevoerd, de kosten voor het doorbetalen van de schipper moeten aftrekken van de omzet die de rederij in de kerstperiode had kunnen behalen door de alternatieve route te varen en op de uitkomst van die berekening had de burgemeester de nettowinstmarge over de jaren 2010, 2011 en 2012 moeten toepassen. De uitkomst van die berekening is de winst die Rederij Rembrandt over de kerstperiode had kunnen behalen. Daarbij moet in ogenschouw worden genomen dat de burgemeester in dit geval de extra brandstofkosten die Rederij Rembrandt had moeten maken om de alternatieve route te varen gemakshalve buiten beschouwing heeft gelaten. Door de winst die de rederij in de kerstperiode had kunnen behalen op te tellen bij de gemiddelde winst die Rederij Rembrandt over de jaren 2010, 2011 en 2012 heeft behaald en de uitkomst van die berekening te delen door de gemiddelde omzet van de rederij over de jaren 2010, 2011 en 2012, had de burgemeester de nettowinstmarge over de kerstperiode moeten uitrekenen. Door vervolgens die marge te vermenigvuldigen met de omzet die Rederij Rembrandt is misgelopen, ondanks dat zij de alternatieve route had kunnen varen, wordt het bedrag aan winstderving berekend. De uitkomst van deze berekening is dat de winstderving van Rederij Rembrandt € 723,60 bedraagt.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 10-04-2019

ECLI: ECLI:NL:RVS:2019:1131

Zaaknummer: 201709090/1/A2